OLLIE McGEE

Har ni sett en man med nedslagna blickar och dystert ansikte
vandra genom staden?
Det är min man, som genom hemlig grymhet
som aldrig kan beskrivas,
berövade mig min ungdom och min skönhet;
till dess jag rynkig och med gulnade tänder,
med bruten stolthet och skamfull ödmjukhet
gick i graven.
Men vad tror ni det är som gnager min mans hjärta?
Det är minnet av vad jag var och vad han gjorde mig till!
Det är dessa minnen som driva honom till samma ställe där jag ligger.
Sålunda är jag hämnad i döden.

FLETCHER McGEE

Minut för minut tog hon min styrka,
dag för dag tog hon mitt liv.
Hon sög ut mig liksom den febersjuka månen
suger ut den rullande jorden.
Dagarna gingo som skuggor,
minuterna föllo som stjärnor.
Hon tog medlidandet ur mitt hjärta
och förvandlade det till leenden.
Hon var som en bit modelleringsvax,
mina hemliga tankar voro fingrar.
De ströko över hennes tankfulla panna
och fårade den med smärta.
De slöto hennes läppar
och urholkade hennes kinder
och bragte hennes ögonlock att sänkas av sorg.
Min själ låg i stoftet,
kämpande som sju djävlar.
Den var inte min, den var inte hennes;
hon höll fast den, men dess kamp
tog form i ett ansikte som hon hatade
och som jag fruktade att se.
Jag slog mot fönstren, jag ryckte i hakarna.
Jag gömde mig i en vrå —
och då dog hon och spökade omkring mig,
och traktade efter mitt liv.